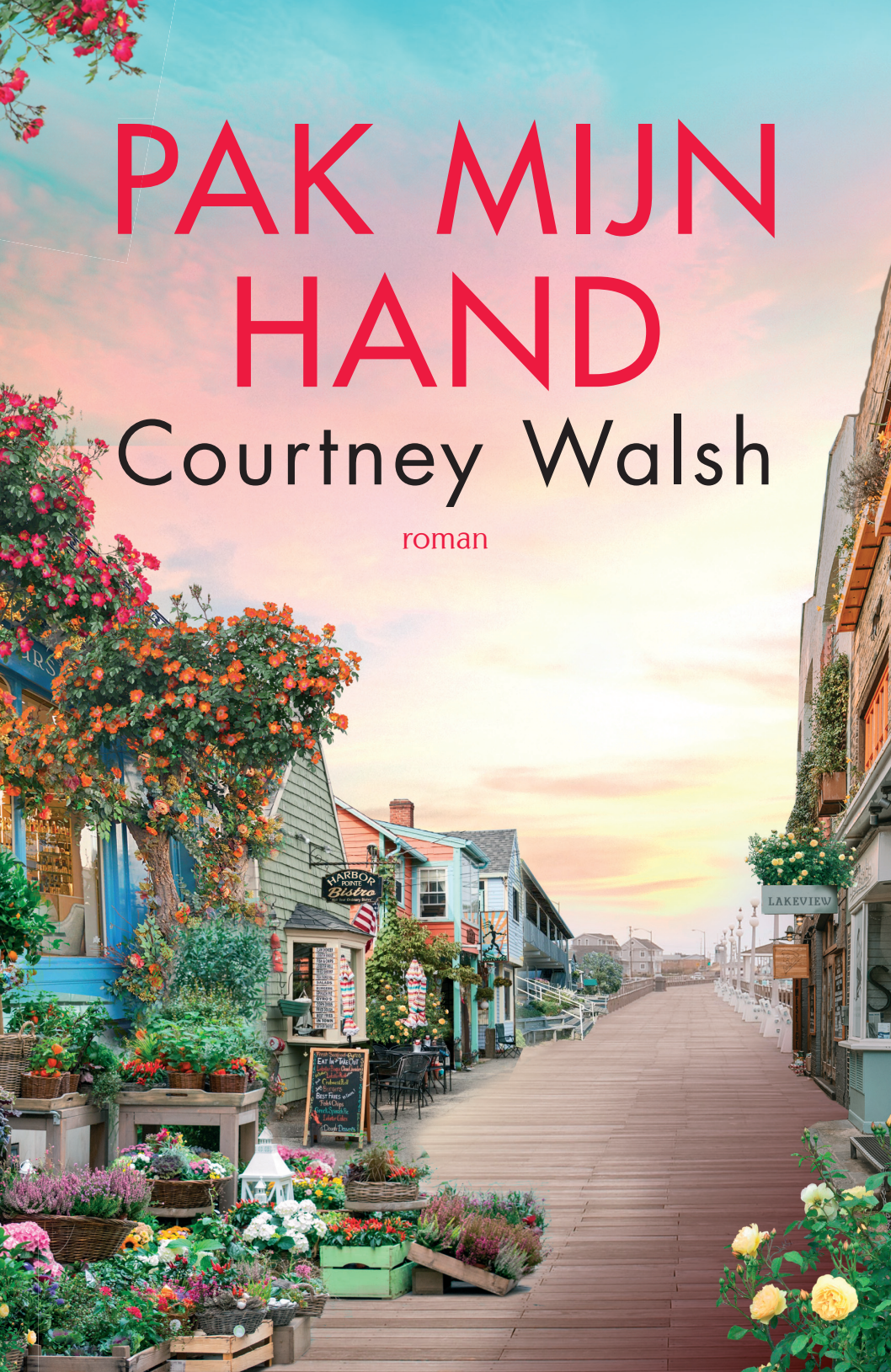

PAK MIJN HAND

Courtney Walsh

roman

1

Wat deed hij hier?

Een restaurant in een of ander toeristenplaatsje in Michigan was geen plek voor Grady Benson, maar toch zat hij hier. Vanaf het moment dat hij een voet over de drempel had gezet, was het duidelijk dat hij een fout had gemaakt. Hij werd direct opgemerkt en ogen volgden hem naar zijn tafel, die op een opvallende plek midden in de ruimte stond.

Een meisje met een bril en een wilde bos krullen kwam op hem afgesneld en zette een glas water voor hem neer.

Als hij ernaar moest raden, dan zou hij zeggen dat het toeristenseizoen voorbij was en dat deze tent vol zat met de lokale bevolking. Bij het binnenkomen had hij niet op de naam van het restaurant gelet, maar toen Wildhaar hem het menu gaf las hij op de voorkant ervan: *Hazel's Kitchen, Harbor Pointe, Michigan*. Hij trok de conclusie dat hij daar blijkbaar zat.

En hij hoorde hier echt niet thuis.

Tot zover zijn voornemen om onder de radar te blijven.

‘Hebt u het bord gezien toen u binnenkwam? Daarop stonden alle specialiteiten.’ Wildhaar droeg een naamplaatje waar ‘Betsy’ op stond. Nu hij beter naar haar keek, zag hij dat ze leuk was om te zien, op een onschuldige, dorpsse manier. Niet zoals de meisjes met wie hij normaal gesproken uitging. Die waren allesbehalve onschuldig.

‘Nee, dat heb ik niet.’ Hij opende het menu en hield zijn hoofd gebogen, maar het gefluister begon, ondanks zijn verwoude poging op de achtergrond te blijven. Blijkbaar had Harbor Pointe hem opgemerkt.

‘Mag ik gewoon een cheeseburger met alles erop en eraan,

patat en een chocolademilkshake?’

Betsy kreeg ogen als schoteltjes. ‘Weet u zeker dat dat een goed idee is?’

Hij keek naar haar op en ze pakte snel het menu uit zijn hand.

‘Het spijt me, dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Wat zou ik volgens u moeten nemen?’

Ze keek weg, duidelijk gegeneerd. ‘Gegrilde kip met een groot bord geroosterde groenten en een glas water?’ Haar stem klonk vragend.

Hij deed net alsof hij er een paar tellen over nadacht en schudde toen zijn hoofd. ‘Ik hou het op de cheeseburger.’

Ze krabbelde iets op een notitieblokje en schoot weg. De minuten die Grady zat te wachten duurden lang en hij voelde zich te groot voor de stoel waar ze hem in had gezet. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en opende Twitter.

Grady Benson moet leren wanneer het tijd is om te stoppen.

Benson verknalt het weer. Tijd om de ski's aan de wilgen te hangen, jongen.

Zeg maar dag tegen de Olympische Spelen, GB. Als je zo doorgaat heb je mazzel als je een baan krijgt om kleine kinderen te trainen. #valenverdwijn

Hij schakelde het scherm uit en legde zijn telefoon met een klap op tafel.

De wedstrijd in Vermont zou hem helemaal tot aan Colorado achtervolgen en de opmerkingen op Twitter echoden door zijn hoofd. Hij had beter samen met de rest op een vliegtuig kunnen stappen. Een roadtrip in zijn eentje om zijn hoofd leeg te maken leek opeens een belachelijk idee.

Betsy kwam terug met zijn milkshake, de helft ervan zat in een hoog glas met opgeklopte slagroom en een kers erop, de andere helft zat nog in de metalen mengkom. Het grootste deel van de tijd at hij gezond. Het was een van de weinige regels waar hij zich werkelijk aan hield, maar op dit moment had hij geen zin om verstandige keuzes te maken.

Hij wilde doen waar hij zin in had.

Grady keek op toen de deur openging en een knappe blonde vrouw binnenkwam. Ze droeg een slobberige spijkerbroek met scheuren die was opgerold bij de enkels en haar iets te groot was, met daarop een grijs T-shirt en een getailleerde legergroene jas. Net als hij leek zij niet op haar plaats, maar afgaande op het welkom dat ze kreeg toen ze binnenkwam hoorde ze hier absoluut thuis.

Hij kreeg het niet helemaal mee, maar het leek erop dat de mensen die voor in het restaurant zaten haar ergens mee feliciteerden. Het ging hem niets aan. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn milkshake en een paar tellen later werd zijn eten gebracht.

Even bleef Betsy ongemakkelijk naast zijn tafeltje staan. 'Wilt u verder nog iets?' vroeg ze uiteindelijk.

'Nee, hoor,' zei hij, 'bedankt.'

Toen knikte ze en snelde weg, zodat hij rustig kon eten. Hij nam een hap van zijn hamburger en spoelde die weg met een grote slok milkshake. Hoewel veel mensen om hem heen zich er nog sterk bewust van leken dat hij hier zat, hadden enkele mensen hun aandacht alweer op hun eigen maaltijd en hun eigen gezelschap gericht.

'Hé, jij bent toch Grady Benson?'

Grady draaide zich om naar de stem en zag aan zijn linkerkant een nis waarin drie mannen van begin twintig zaten. Hij slikte zijn hap door en knikte naar hen.

'Ik heb je gezien bij de laatste Olympische Spelen, man,' zei een van de andere mannen. 'Balen dat je verloren hebt.'

'Hij heeft niet verloren, sukkel, hij werd vierde,' zei een andere jongen.

Daar hoefde hij niet aan herinnerd te worden. Die eerste vent had gelijk. Hij had verloren. De vierde plaats was nooit goed genoeg geweest, niet voor iemand die favoriet was voor de gouden plak. Niet als hij het aan zichzelf te wijten had.

'Neem het jezelf niet kwalijk, man. Het is moeilijk om na zoiets weer terug te komen.'

‘Het gaat prima.’ Grady legde zijn hamburger neer.

De jongen lachte. ‘Het is met je gedaan, man.’

‘Jimmy,’ waarschuwde een van de andere jongens.

Grady klemde zijn kiezen op elkaar.

Jimmy lachte opnieuw. ‘Wat? Je hebt gezien wat er in Vermont is gebeurd. Hij is niet eens gefinisht. Is ergens onderaan op de dertigste plaats geëindigd, dat moet pijn doen.’

Het beste wat hij kon doen, was opstaan en weglopen. Gewoon afrekenen bij de serveerster, in zijn SUV stappen en naar Colorado rijden om zich daar voor te bereiden op de volgende wedstrijd. Dat was het verstandigste... maar hij deed het niet.

Hij hoorde al jaren opmerkingen aan van de commentatoren over hoe hij skiede, zijn slordige techniek, dat hij geen respect had voor regels, maar nu begonnen ze termen te gebruiken als ‘einde van zijn carrière’ en ‘pensioen’, en elke keer dat hij die woorden hoorde brak er iets in hem.

Grady draaide zich naar het tafeltje toe. ‘Heb je een probleem met me?’

Er verscheen een zelfvoldane grijns op Jimmy’s gezicht. ‘Ik ben gewoon geen fan, dat is alles. Je bent niet zo geweldig als je wel denkt.’

Grady hield zichzelf voor dat hij deze man niet kende en dat het hem niet kon schelen wat hij dacht. Maar toch had Jimmy iets wat hem sterk irriteerde. Hij keek zoekend om zich heen naar Betsy, zodat hij om de rekening kon vragen en vertrekken.

Maar Jimmy wist van geen ophouden. ‘We hebben laatst met zijn allen naar de wedstrijd gekeken.’ Hij verslikte zich. ‘Wat een giller.’

‘Kom op, gast, hou je mond,’ zei zijn vriend.

‘En dat hoort de snelste man van de piste te zijn? Mijn tante Frieda had nog beter geskied dan hij. Met haar ogen dicht.’

‘Je hebt niet eens een tante Frieda.’ De andere jongen leek zich net zo te ergeren aan zijn vriend als Grady. De knokkels van Grady’s vingers die om de tafel geklemd zaten, waren wit geworden.

‘Ik heb gehoord dat hij zijn vriendin zwanger heeft gemaakt en toen heeft geprobeerd om haar af te kopen, zodat ze het stilhield. Het is dus niet zo dat hij zijn brandschone imago hoeft te beschermen of zo.’

Dat was de druppel. Hoe die leugen ooit in de wereld was gekomen, wist Grady niet, maar hij had er schoon genoeg van hem te horen. Grady sprong op uit zijn stoel, greep Jimmy vast en trok hem aan zijn jas uit de nis. Een bord viel kapot op de vloer, maar Grady merkte het amper op.

Jimmy probeerde hem van zich af te duwen, maar hij was bijna een kop kleiner en niet half zo sterk als Grady. Toch slaagde hij erin zich uit Grady’s greep te wurmen, waarna hij tegen een tafel viel en nog meer borden op de grond gooide.

Die jongen wist niet van ophouden. Hij grijnsde naar Grady. ‘Ik was vergeten dat je ook een kort lontje hebt. Is dat waarom niemand jou in het team wil hebben?’

Wie dacht dat ettertje wel niet dat hij was? Grady hield zich niet in toen hij uithaalde en Jimmy recht op zijn kaak sloeg. Jimmy’s lichaam sloeg tegen een muur met ingelijste foto’s aan, die aan diggelen vielen toen ze de vloer raakten.

Gray deed een stap naar achteren om op adem te komen toen Jimmy hem verraste door vanuit het niets op hem af te schieten, waardoor Grady tegen de lange toonbank aan de andere kant van het restaurant smakte.

Hij had pit, dat moest Grady hem nageven, maar deze knul had bij lange na niet de vechtervaring van Grady. Hij was al vechtend opgegroeid. Hij genoot er bijna van. Hij wist van wanten.

Grady werkte hem tegen de grond, met als enige doel hem daar te houden. Jimmy rukte zich los uit Grady’s greep en gaf hem een dreun op zijn linkeroog. Woede welde in hem op toen de stekende pijn door zijn lijf joeg. Alles werd een waas en een lang begraven verdriet drong zich aan hem op. Losgemaakt door de opmerkingen van Jimmy.

Carrière op een dood spoor op zijn dertigste.

Herstelt niet meer van zijn blessures.

Slordige techniek.

Teleurstellend. Gefrustreerd. Beschamend.

Iemand greep hem van achteren beet en trok hem van Jimmy af. Pas op dat moment drong het tot Grady door dat hij al zijn woede had afgereageerd op de man die nu bloedend en kreunend onder hem lag.

Hij schudde de hand van degene die hem weg had getrokken van zich af en veegde zijn gezicht af met zijn mouw. Hij keek het restaurant rond en zag dat blikken werden afgewend. Op één na. Die van de blondine. Ze stond stil aan de kant en keek naar hem.

Hij keek weg.

Hij had geen zin te worden veroordeeld door zo'n braaf meisje.

Jimmy's vrienden hielpen Jimmy net overeind toen twee agenten in uniform de voordeur opentrokken. Grady wierp een blik op Betsy, die het vermeed hem aan te kijken. Hij kon beter zijn excuses aanbieden. Tafels lagen omver en ten minste één ervan was kapot. Het glas van de fotolijstjes knarste onder zijn voeten en er was minstens één plek in de muur waar ze een gat in hadden gemaakt. O nee, wel twee.

Hij kon zich niet eens herinneren dat hij dat had gedaan.

Voordat hij iets kon zeggen tegen de serveerster met het wilde haar (of tegen iemand anders), pakte een van de agenten, een oudere man met een gerimpeld gezicht, hem bij de arm. 'Kom jij maar met mij mee, knul.'

De andere agent deed hetzelfde bij Jimmy, die meteen luidkeels zijn verhaal deed en spuide hoe Grady 'zonder enige reden door het lint was gegaan' en dat hij hier 'het slachtoffer' was.

Grady liet zich door de oudere agent door de kleine menigte heen voeren en vermeed de blikken van de mensen die getuige waren geweest van de zoveelste kolossale fout die hij begaan had. De blondine stond met haar armen over elkaar geslagen bij de deur. Ze zei niets, maar haar ogen bleven op hem gericht toen

de agent hem door de deur heen naar buiten duwde, de straat op. ‘Moet ik je in de boeien slaan of ben je gekalmeerd?’ vroeg de agent.

‘U hoeft me geen boeien om te doen,’ zei Grady, die wilde dat hij nooit in dit belachelijke stadje was gestopt. Waarom had hij eigenlijk de afrit naar Harbor Pointe genomen? Hij had niet eens erg veel trek gehad, hij was gewoon moe van het rijden geweest. Het was beter geweest als hij door was gereden. Kon hij het afgelopen uur maar terugdraaien.

Wie hield hij voor de gek? Hij moest een heel eind verder terug dan dat om uit de puinhoop te komen die hij had veroorzaakt.

De tweede agent duwde Jimmy achter in een politieauto die langs de stoep geparkeerd stond.

‘Luister, agent,’ richtte Grady zich tot de oudere man. ‘Het spijt me dat ik mijn zelfbeheersing daar binnen heb verloren. Ik zal voor de schade aan het restaurant betalen.’

‘Dat weet ik wel zeker.’ Hij opende de achterdeur van de auto en gebaarde dat Grady in moest stappen.

‘Dit is echt niet nodig,’ zei Grady. ‘Ik zat fout, dat begrijp ik. Maar ik ben nu rustig en ik zal het goedmaken.’

‘Tja, jouw versie van goedmaken is misschien niet de versie van de rechter.’ Hij keek Grady aan. ‘Die handboeien kunnen altijd nog.’

Grady slaakte een diepe gefrustreerde zucht en de boosheid welde in hem op, terwijl hij zich boog en in de auto stapte. Jimmy zat aan de andere kant te mokken. In ieder geval hield hij zijn mond. Voor zolang als dat duurde.

Door de ramen van Hazel’s Kitchen zag hij de mensen die het gevecht hadden gezien de omgegooide tafels en stoelen overeind zetten en het gebroken glas opvegen met een stoffer en blik. Wat had hij er een zootje van gemaakt.

De hoofdstraat van Harbor Pointe bestond uit een keurig nette rij suikerspinkleurige huizen aan weerszijden van de weg. Toen ze erlangs reden zag hij een bakkerij, een bloemenwinkel,

nog een paar restaurants, antiekwinkeltjes. Ouderwetse lantaarns schenen aan beide kanten van de straat een warm geel schijnsel op de klinkerweg voor hen.

Ze reden een paar tellen in stilte, tot de oudere agent zich uiteindelijk omdraaide en Grady aankeek.

‘Ik weet dat u hier niet vandaan komt. Hoe krijgt u dan ruzie met Jimmy?’

‘Hij is gek,’ zei Jimmy.

‘Ik had het niet tegen jou,’ zei de agent.

‘Ik had geen ruzie. Ik hou gewoon niet zo van wijsneuzen.’

De agent lachte. ‘Daar kan ik in komen.’

‘Dat is niet grappig, sheriff,’ protesteerde Jimmy. ‘Ik dien een aanklacht in. Mishandeling en geweldpleging. En ik wil een advocaat, omdat ik daar niets deed.’ Jimmy was nog opgefokt. Normaal gesproken zou Grady dat ook zijn, maar hij had het al eerder meegemaakt. Hij wist precies wat er ging gebeuren. Hij zou gearresteerd worden. Er werd een proces verbaal opgemaakt. Hij betaalde een boete en reed weer verder.

Hoewel hij dit keer niet zeker wist waarnaar hij onderweg was.

2

‘Tjonge, dat was... opwindend.’ Quinn Collins raapte een omgevallen stoel op en zette hem weer op zijn poten. Ze schoof de tafel recht en bekeek de rest van de schade.

Betsy Tanner, de eigenaresse van Hazel’s Kitchen, slaakte een diepe zucht. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘Je laat die vent betalen voor de schade die hij heeft veroorzaakt,’ zei iemand vanaf de andere kant van het restaurant.

Nate Kelley verscheen in de deuropening en Betsy’s hele houding veranderde. ‘Nate.’

‘Wat is er gebeurd?’ Hij liep naar haar toe. ‘Ik kreeg een berichtje waarin stond dat er gevochten werd.’

‘Het komt wel goed,’ zei Betsy. ‘Misschien kan Lane me helpen de boel op te knappen. Wellicht is het tijd voor verandering.’ Niet dat de huidige inrichting zo oud was. Quinn wist dat Betsy probeerde om zichzelf een beter gevoel te geven.

Quinn raapte nog wat scherven van het gevecht op terwijl de mensen begonnen te praten over dat waar ze net getuige van waren geweest: twee volwassen mannen die zich als dwazen gedroegen en de zaak van die arme Betsy naar de knoppen hielpen.

Quinn bewonderde Betsy al een hele tijd. Ze had Hazel’s overgenomen en het omgetoverd tot iets wat nog beter was dan het daarvoor was geweest. Haar taarten hadden de zaak op de kaart gezet en ze had zelfs in een paar landelijke tijdschriften gestaan. Mensen hadden het erover om die televisiekok met de blonde stekels van Food Network uit te nodigen en haar een plaats in zijn show te geven. Deze zaak was tenslotte een plaatselijke favoriet en verdiende zeker erkenning.

Wat Betsy had gedaan met Hazel’s was precies wat Quinn

al jarenlang had willen doen met bloemisterij Forget-Me-Not. Haar hand gleed naar haar broekzak, waar ze de sleutels voelde zitten, veilig op de plek waar zij ze had weggestopt nadat ze een uurtje geleden had afgesloten.

Ze was nu officieel de eigenaresse van een bedrijf.

Zelfs dat ze Betsy in deze wanorde zag deed niets af aan haar opwinding. Dit was waar Quinn al jaren voor had gebeden en over had gedroomd. Ook het besef dat er moeilijke tijden zouden komen, zoals Betsy op dit moment doormaakte, schrok haar niet af.

Ze was er klaar voor.

Eindelijk kon haar leven beginnen.

Ze liep de deur van Hazel's Kitchen uit, de koude avondlucht in. Het was hartje winter in Harbor Pointe en de avonden waren helder en koud. Ze trok haar jas wat dichter om zich heen.

Lane Kelley. Lane was niet lang nadat ze haar eigen bedrijfje in interieurontwerp was begonnen terugverhuisd naar het stadje. Quinn had er niet aan gedacht om de hulp van een professional in te roepen, maar als ze er ruimte voor had in haar budget, dan kon het de moeite waard zijn. Ze wilde de bloemenwinkel tenslotte compleet vernieuwen. Twintig jaar geleden had Mimi Hudson een goede smaak gehad, maar sindsdien was er niet veel veranderd. Dat wist Quinn, omdat ze meer dan eens had voorgesteld om de schappen te vernieuwen of de muren te verven, om Forget-Me-Not van deze eeuw te maken. Maar Mimi was een gewoontedier.

En ze was krenterig.

Quinn liep een paar deuren verder naar Forget-Me-Not en werd overspoeld door een golf aan herinneringen. Hoe vaak was ze hier na school heen gegaan en had ze op haar eigen werkplek boeketjes gemaakt van het snoeiafval van haar moeder?

Ze stond er nog steeds versteld van hoe gemakkelijk ze werd teruggevoerd in de tijd. Ze had haar best gedaan om al die gevoelens (en dat was een aardige mengeling) in een doosje te stoppen en op te bergen, maar af en toe, als ze niet oplette, dan

piepte er weer eentje tevoorschijn, zoals licht in een donkere kamer onder de deur door piepte.

Ze stond op het punt om haar sleutel in het slot te stoppen, toen ze uit haar ooghoeken licht zag gloeien achter in de winkel. Wat was hier aan de hand?

Zodra ze aan de deur trok, ging hij open en de grote bel die Mimi boven de deur had gemaakt klingelde. Luid.

Verdraaid. Wat als het een dief was?

Ach, dat was een belachelijke gedachte. Wat voor dief beroofde er nu een bloemenwinkel?

Het had geen zin om te doen alsof ze hier niet was. ‘Hallo?’

Na een paar seconden hoorde ze geluid in de achterkamer. En een tel later verscheen het gezicht van Mimi met een schaapachtige uitdrukking erop om de hoek van de deur.

‘Mimi, je liet me schrikken,’ zei Quinn.

‘Het spijt me, lieverd,’ zei Mimi. ‘Ik wilde gewoon even afscheid nemen.’ Ze glimlachte, maar er lag droefheid in haar ogen.

Quinn verplaatste haar tas naar haar andere schouder. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je spijt hebt van je beslissing om de wereld rond te reizen met Barry?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Mimi. ‘Ik vind het geweldig dat we deze avonturen kunnen gaan beleven nu we nog jong en energiek genoeg zijn om ervan te genieten.’ Met zachte stem vervolgde ze: ‘Maar deze plek is zo veel jaren lang mijn hele wereld geweest.’

Quinn knikte. Die van haar ook. Bloemisterij Forget-Me-Not maakte al zolang ze zich kon heugen deel uit van haar leven. En ze had verlangend uitgezien naar de dag dat ze haar officieel de hare kon noemen.

Niet dat ze niet van Mimi hield. De oudere vrouw had ten slotte zo veel voor haar gedaan. En haar in veel opzichten behandeld als een dochter toen Quinn zo wanhopig een moeder nodig had gehad. Mimi had voor haar een prachtig corsage gemaakt voor het schoolbal van de middelbare school en aan haar uitgelegd hoe belangrijk het was om haar puurheid te bewaren, ook al konden jongens vaak erg aandringen. Mimi

had haar omhelsd op enkele dagen dat ze het heel erg moeilijk had gehad, het soort dagen waarvan Quinn hoopte dat die nu achter haar lagen.

Maar ergens in haar achterhoofd had Quinn de bloemenwinkel nooit beschouwd als de winkel van Mimi. Het was alsof Mimi er alleen voor zorgde totdat Quinn er klaar voor was.

Voor een tijdelijke kracht was Mimi zeker een goede. De beste. Maar Forget-Me-Not was een nalatenschap van de familie Collins en Quinn was er klaar voor het roer over te nemen.

‘Je zult het fantastisch doen, Quinn,’ zei Mimi.

Quinn glimlachte. ‘Ik hoop het. Ik wil dat je trots op me kunt zijn.’

Ik wil dat mijn moeder trots op me kan zijn.

Mimi liep vanuit de achterkamer de winkel in. Ze ging achter de toonbank staan, waar Quinn gewend was om haar te zien. ‘Ik ben al trots op je, lieverd.’ Ze glimlachte en hees haar grote tas over haar schouder. ‘Mag ik je één goede raad meegeven als een oude rot in het vak die het op de harde manier heeft geleerd?’

‘Natuurlijk.’ Quinn kwam een paar passen dichterbij en het vage licht uit de achterkamer en de gloed van de straatlantaarns drongen net ver genoeg de winkel in om de bekende gelaats-trekken van de oudere vrouw te kunnen onderscheiden. Mimi’s rode haar omlijstte haar gezicht en vormde een scherp contrast met haar groene ogen. Ze zag er al zo uit zolang Quinn het zich kon herinneren – nog iets wat bewees dat de oudere vrouw zich verzette tegen verandering.

Toch wist Quinn dat ze veel van haar kon leren. Mimi was een slimme tante en ook nog eens vriendelijk. Dat had ervoor gezorgd dat ze goede zaken deed in dit kleine stadje, helemaal wanneer het toeristenseizoen voorbij was. Deze zaak moest het hebben van de vaste bewoners, niet de seizoensgasten.

Mimi reikte over de toonbank heen naar Quinns handen. ‘Doe je werk. Wees er goed in. Maar laat het je niet overnemen.’

‘Dat zal ik niet laten gebeuren,’ zei Quinn.

‘Nee, ik meen het.’ Mimi gaf een kneepje in haar handen. ‘Het

gebeurt zo makkelijk wanneer je je eigen bedrijf hebt, helemaal als het zo veel voor je betekent dat je je erin verliest. Dat je vergeet dat er meer in het leven is dan deze plek. Ik maak me zorgen om je, Quinn. Je werkt hier. Je woont boven. Je komt nooit ergens anders.'

Quinn perste haar lippen op elkaar. Wat moest ze daarop zeggen? Het klopte, daar viel niets tegen in te brengen. Begreep Mimi niet waarom ze Harbor Pointe niet kon verlaten?

'Ik zal beter mijn best doen, Mimi,' zei Quinn, 'dat beloof ik.'

'Boek een vakantie,' zei Mimi. 'Doe het vanavond nog. Kom deze zomer op bezoek bij Barry en mij in Italië.'

Quinn lachte. 'Ik denk dat ik misschien beter met iets kleineres kan beginnen dan Italië.'

Mimi wuifde haar argument weg. 'Je moet groots denken, schat.'

'Ik zal erover nadenken,' zei Quinn, al wist ze dat het een leugen was.

Mimi wist het ook, maar zei er niets van. Ze keek Quinn een tijdje nadenkend aan, liet toen haar handen los en kwam bij haar staan voor de toonbank. 'Ik zou het vervelend vinden als je valse hoop koestert, Quinn.'

Ze fronste. 'Wat bedoel je?'

'Alleen dat het twintig jaar geleden is. Ik wil dat je verdergaat. Een nieuwe start maakt. Misschien het feit accepteert dat ze niet terug zal komen.'

Quinn wist dat het waar was. Waarom deden die woorden dan na al die jaren nog steeds pijn?

Mimi omhelsde haar stevig en klopte haar twee keer op de rug. 'Ik zal elke dag voor je bidden. Dat weet je toch wel?'

'Ja, dat weet ik, Mimi.'

'Vraag aan Hem of Hij de pijn weg wil nemen, lieverd.' Mimi glimlachte warm. Moederlijk. 'Hij is de enige die dat kan doen.'

Quinn schudde haar hoofd. 'Het gaat goed met me. Je hoeft je geen zorgen om me te maken. Dat beloof ik.'

'Nou, dat is geen troost. Ik zal me zorgen over je maken tot

de dag dat ik sterf.' Ze deed een stap naar achteren. 'Zo zit ik nu eenmaal in elkaar.'

'En daar ben ik je dankbaar voor,' zei Quinn. 'Als jij je nu eens geen zorgen maakt, maar me in plaats daarvan ansichtkaarten stuurt vanuit alle plekken die je bezoekt tijdens jullie doldwaze Europese avontuur.'

Mimi giechelde. 'Dat doe ik. Ik kan niet geloven dat ik dit ga doen. Ik heb er geen idee van *wat* we daar gaan zien. Stella Jones zei tegen me dat ze er naaktstranden hebben. Ik hoop van harte dat we daar niet per ongeluk verzeild raken.'

Quinn lachte. 'Dat hoop ik ook niet. Stel je voor dat Barry topless moet.'

Mimi gaf een tik op haar arm. 'Ik zal je zeker gaan missen.'

'Ik jou ook.' Quinn stak haar armen uit voor een laatste knuffel, drong haar tranen terug en keek vervolgens toe terwijl Mimi zich omdraaide en de deur uit liep.

Misschien voor de laatste keer.

Daar, in het midden van de bloemenwinkel, omgeven door de oude uitstalkasten, golfdde de emoties plotseling door haar heen.

Dat was het dan. Ze stond er nu alleen voor. Geen Mimi meer om voor haar te zorgen en te kijken of het goed met haar ging. Goed, ze had haar vader nog en zijn vrienden, maar op zakelijk gebied was Forget-Me-Not haar verantwoordelijkheid.

En ze was vastbesloten er een succes van te maken.

Ze haalde haar schetsboek uit haar tas en ging in het midden van de ruimte op de grond zitten. De bloemenwinkel was oud en versleten, dus ze had al jarenlang ideeën verzameld om hem te verbeteren. Ze maakte het elastiek dat het boek bijeenhield los en sloeg de bladzijden om. Zelfs in het halfduister wist ze wat de schetsen en knipsels uit tijdschriften waren. Ze herinnerde zich elk idee, elk plan, alsof ze het pas de vorige dag had vastgelegd.

Ze was enthousiast, maar met hoeveel plezier ze al die ideeën ook verzameld had, ze beseftte heel goed dat er een hoop werk en geld voor nodig was om iets van deze winkel te maken. Die gedachte overweldigde haar.

De vloeren moesten opgeknapt worden en de muren hadden een lik verf nodig. In de achterkamer stond een heel kastensysteem dat in elkaar gezet moest worden. De borden buiten waren niet vervangen sinds Mimi de winkel had overgenomen en de etalage moest opnieuw opgebouwd worden. Ze wilde wat kleine geschenkartikelen toevoegen aan het assortiment, maar eerst moest ze de schappen in elkaar zetten. En dan was er natuurlijk het kantoor waar Quinn bruiden zou ontvangen, festivalbijdragen zou plannen, bestellingen plaatsen en werken aan de ontwerpen waarmee ze mee zou doen aan de Michigan Floral Expo, die al over een paar maanden plaatsvond.

Bloemisten uit de hele staat konden meedoen aan de Michigan Floral Expo met arrangementen die ze voor een gebeurtenis hadden gemaakt, of het nu een festival of bruiloft was. Voor Quinn was het het winterfestival van Harbor Pointe. En dat winterfestival zat er al snel aan te komen.

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en zocht de website van de tentoonstelling op. Het inschrijfformulier prikkelde haar. Ze had het afgelopen jaar genoeg arrangementen gemaakt waarmee ze prima mee kon doen, maar geen daarvan was perfect.

Geen daarvan zou winnen.

En dit jaar, nu ze eindelijk de officiële eigenaar was geworden van bloemisterij Forget-Me-Not, was winnen het enige aanvaardbare resultaat.

En de enige manier om de aandacht van haar moeder te krijgen, nadat ze twintig jaar onzichtbaar was geweest.

Durf je om hulp te vragen wanneer het echt nodig is?

Met de aankoop van haar eigen bloemenwinkel in Harbor Pointe, gaat de meisjesdroom van Quinn Collins eindelijk in vervulling. Dat ze de zaak eerst grondig moet verbouwen, neemt ze maar op de koop toe. En dan is er ook nog die prestigieuze bloemenwedstrijd. De zorgen stapelen zich op, maar één ding weet Quinn zeker: ze wil haar eigen boontjes doppen.

De olympische sporter Grady Benson was van plan om Harbor Pointe slechts voor korte tijd aan te doen. Een ongelukkige samenloop van omstandigheden gooit zijn plannen echter door de war en brengt hem in contact met de ambitieuze Quinn, wiens zakelijke karakter hem niet aanstaat. Op haar beurt vindt zij hem maar een roekeloze, verwaande kerel die niet van aanpakken weet.

Hun noodgedwongen samenwerking brengt de twee dichter naar elkaar toe. Maar juist als ze elkaars kwaliteiten beginnen te ontdekken, gooit een vergissing roet in het eten. Quinn staat voor een moeilijke keuze: haar eigen trots opzij zetten en hulp accepteren of de kans van haar leven aan zich voorbij laten gaan?

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijfster. Ze woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt. *Pak mijn hand* is het tweede deel uit de Harbor Pointe-serie. Het eerste deel is *Kijk omhoog*.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3101 0

9 789029 731010

KokBakencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT